

PE prima proposita dubitatione, an ex testamento D. Marci inductum sit fideicommissum ad fauorem illustrorum Domitorum Comitū Ferandi, & Fabii, ut scilicet Dom. Philippinus ultimus masculus ex descendentiis ab ipso testatore fuerit ab eo grauatus restituere descendantibus à Dom. Thoma fratre ipsius testatoris hoc est dictis Dominis Comitibus, respondendum est, inductum fuisse fideicommissum, & consequenter dictum Dominum Philippinum ultimum fuisse grauatum restituere his Dominis Comitibus Ferando, & Fabio. Hæc vera, & recipienda sententia apparet clara fatis, & manifesta, distinguendo, atque constituendo duos substitutionis gradus, quorum primus est inter Aluium testatoris filium erga eius filium, alios de scendentes. Secundus est gradus inter dictum Philippinum ultimum, & dictos Comites Ferandum, & Fabium descendantes a dicto Thoma fratre testatoris. Et quod attinet ad primū gradum, sine magna controversia dicendum est, inductum fuisse fideicommissum, atque ita Aluium testatoris filium & ab eo hæredem institutum fuisse grauatum fideicommissum erga Philippinum filium suum, & successiuē dictum Philippinū erga Leonādum, & ipsum Leonādum erga ultimum Philippinum. Hæc veritas multis his rationibus, & argumentis probatur.

Primo mouet me, quod quando testator substituit per verba quæ habent tractum temporis successuum, censetur fecisse substitutionem t̄ fideicommissariam sicuti scribunt Aretinus in l. Gallus. §. quidam recte, in fine ff. de liber. & posth. Alex. in consil. 22. num. 7. lib. 3. & manifestis Socinus Senior in dicto §. quidam recte num. 19. & in consil. 43. num. 9. prop̄ medium lib. 3. Ruinus in consil. 92. num. 10. libt. 3. Parisius in consil. 1. num. 4. lib. 2. Curtius Iunior in consil. 48. num. 4. Craueta in consil. 22. num. 4. & in consil. 131. num. 4. & num. 10. Didacus Couiarruuias in ca. Raynati. §. 2. in fine. de testa. & Rota Roma in decisione 579. num. 10. in prima parte, in nouissimis. Porro in casu nostro testator filii suis substituit eum filios, & descendants. Quod sanè nomen, descendants t̄ imponat, & significat tractum temporis successuum, vt in specie affirmat Curtius Iunior in consil. 48. n. 4. Socinus Iunior in consil. 136. nu. 28. lib. 3. quos refert, & sequitur Rota in dicta decisione 579. nu. 11. Et accedit Ruinus in consil. 164. col. pen. vers. circa vero secundum lib. 3. Alciatus in l. gallus §. quidam recte num. 49. vers. idem. si dictione. ff. de liberis, & posth. Cephalus in consil. 353. num. 80. lib. 3. Craueta in dicto consil. 22. num. 6. & Beretta in consil. 33. num. 5. ver. secundò principaliter. Ea ratione moti sunt prædicti, præsterrim Curtius Iunior, & Beretta, quia descendentiū t̄ nomine continentur filii, nepotes, pronepotes, & alii in infinitum, vt scripsi in commentarijs de presumptionibus lib. 4. præsumptione 91. n. 7. Porro non possibile est, quod pronepotes, abneepotes, & alii posteriores directō per vulgarem t̄ succedant, ex quo non possunt esse tunc in rerum natura, per fideicommissū t̄ ergo censentur vocati successiuē vñus post alterum ex ordine.

Secundo suffragatur, quod testator vocavit solum filios, & descendants masculos, & consequenter dicitur exclusisse foeminas, sicuti manifeste respondit Socinus Iunior in consil. 10. num. 29. 30. & 31. lib. 4. Craueta in consil. 856. num. 10. lib. 5. Qua sanè masculorum

6 vocatio t̄ significat, testatorem voluisse bona conservari in agnatione, & familia, quemadmodum responderunt Ruinus in consil. 150. num. 12. lib. 2. Parisius in consil. 57. num. 10. lib. 2. & in consil. 53. num. 26. li. 3. Beroius in consil. 120. num. 15. & 26. lib. 2. & Ludoutus Molina in lib. 1. de Hispano, primogeniti cap. 5. num. 36. Atqui quando testator vocavit descendants masculos, censetur vocasse per fideicommissum. Ergo testator noster vocavit dictos descendants per fideicommissum. Illa minor argumenti propositio probatur at & oritate in specie Ruini in consil. 164. num. 8. Idē sensit Parisius in consil. 57. num. 10. lib. 2. & in consil. 53. n. 26. lib. 3. quos secutus sum in commentarijs de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 71. num 35.

Tertiò accedit, quod existimo hoc in testamento milii non transmissis, scriptam esse clausulam codicillare rem t̄ notariis adhiberi solitam. Que quidem clausula operatur, vt substitutione, quæ non potest valere iure directō, valeat iure codicillorum, vt scribunt Baldus, & alii in l. verbis ciuilibus. ff. de vulg. & pup. subst. & in terminis nostris Ancha. in consil. 27. Non refeuato ordine, in secundo dubio, & Socinus Senior in consil. 12. in tertio dubio lib. 3. Porro substitutione, hæc facta de descendantibus non potuit valere directō, semel admisso Aluius filio, vel Philippino nepote ad fideicommissum: cum adit hæreditate, censetur expirasse substitutionē t̄ directā, nēpē vulgare lib. 1. post aditā. C. de impub. & alijs subst. debet ergo valere iure fideicommissi propter clausulam ipsam codicillarem. Ita respondit in terminis nostris Curtius Iunior in consil. 48. num. 6. vers. ex alio etiam fundamento, & in consil. 139. in fine, quem secuti sunt Craueta in consil. 22. n. 8. Beretta in consil. 33. nu. 4. & Rota Roma. in dicta decisi. 579. num. 9. in parte, in nouissimis. Et accedit nunc Socinus Sen. in l. Gallus. §. quidam recte. in fine, ff. de vulg. & pup. subst. & in consil. 12. num. 16. vers. idem solutur. lib. 3. & Ruinus in consil. 164. prop̄ finem, lib. 3. idem ego ipse scripsi in commentarijs de presumptionibus lib. 4. præsumpt. 71. in fine, & in consil. 44. num. 13. lib. 1. & in consil. 698. numero 13. libro septimo. Nec repugnat quod respondit Decius in consilio 205. numero nono, in consilio 228. numero primo, & in consilio 248. colum. pen. vers. Secundò non obstat. dum dixit, clausulam hanc codicillarem nihil operari. Nam Baldus in dicta. verbis ciuilibus, & alii supra relati loquuntur (inquit Decius) de substitutione compendiosa t̄ in qua continetur fideicommissaria secundum mentem testatoris. le. præcibus. C. de impub. & alijs subst. & scribunt Bartolus & alii a Decio ipso allegati. sum ergo (subiungit Decius) secundū voluntatem testatoris substitutione fideicommissaria comprehendatur, quamvis verba directa non conueniant substitutioni fideicommissaria, voluntas testatoris conservatur per clausulam codicillarem, quia talis clausula t̄ tendit ad conservandū voluntatem testatoris, vt notat idem Baldus in l. vlt. ver. nunc aliqua C. de codicilis. Secus est (inquit Decius) quando substitutione est vulgaris, sive directa: atque ita non continet fideicommissariam, clausula codicillaris non operatur, quod vulgaris trahatur ad fideicommissum: quia hoc est contra testatoris mentem, qui de fideicommissaria non cogitauit, & verba vulgaris repugnant. Et Decius probauit Alba in consil. 29. numer. 9. Hæc sanè Decius consideratio ab eo alijs multis verbis explicata, n̄ obest, quandoquidem, vt scribunt Curtius Iunior, & Craueta præcitat in locis, pro constanti præsupponit Decius vñus, quod verum non est, nempe substitutionem a testatore factam esse vulgarem, sive que directam claris verbis, cum verius, sit in casu nostro, esse substitutionē factam verbis generalibus, atq; ita incertam esse substitutionem, quam doctores in du

ex sermonis proprietate continet omnes personas, & gradus in infinitum. le. lures consultis. §. patentes. ff. de gradibus. Nomen verò t̄ familia, vel cognatorum, est collectivum solummodo personarum (inquit Ruinus) & graduum præsentium, sed nō futurorum. Et si enim nascituri viuo illo, cuius familia, vel cognationi est reliquit postquam sunt nati, dicantur de eius familia, & cognatione tamen antequam nascantur non sunt tales, nec ueniunt appellatione familia, vel cognatorum. Sed intelliguntur vocati solummodo qui nati sunt de præsenti, le. si ita, ff. de auro, & arg. leg. Et hac ratio ne (subiungit Ruinus) etiam si legetur familia, vel cognatis tertij, veniunt solum nati tempore testamenti, si ille erat extante secundum Bartolom in dicta. l. si cognatis, per dictam. le. si ita, vel illi, qui erant nati tempore mortis, si erat coniunctus testatoris per dictam l. si cognatis. Diuersum verò est (addit Ruinus in ver. quia ergo) in nomine descendants, quo nomine veniunt omnes infinitum: atque ita, tam nascituri, quam nati tempore testamenti, & mortis testatoris.

De secundo substitutionis gradu, hoc est inter ultimum descendenter testatoris masculum, nempe Dom. Philippinum ultimum, & dictos Dom. Comites Ferandum, & Fabium descendants a dicto Thoma fratre testatoris, idem dicendum est, quod scilicet dicti Comites vocati, & substituti dicuntur per fideicommissum ita quod dictus Philippinus fuit grauatus eis restituere bona testatoris. Hæc vera sententia dupli ratione, & argumento probatur.

Primo quia Testator substituit dictus descendants a dicto Thoma, his verbis. Et ultimo morienti. &c. que verba significant factam esse substitutionem compendiosam, sicuti in commentarijs de presumptionibus, lib. 4. præsumptione 51. nu. 7. vbi post glo. Bart. Decium, & alios quan plures, scripsi, substitutionem factam his verbis. Et si filius meus decesserit, substitutione Caium, esse compendiosam, t̄ & si adiecta non est illa dictis, quondamque t̄ & num. 9. adiunxi, ex sententia aliorum quamplurium, esse quoque substitutionem compendiosam, si testator ita dixit, post mortem filii mei substitutione Caium. Porro, compendiosam continere etiam fideicommissum certum est, & scribunt omnes in l. Centurio. ff. de vulga. & in leg. præcibus. C. de impuberum. &c. & accedit, quod contidio mortis t̄ significat fideicommissum, sicuti post glo. & Alex. respondit Socinus Sen. in consil. 12. num. 17. libro 3.

Secundo accedit, quod testator substituit descendants, quod nomen continere tractum temporis successuum, & consequenter substitutionem fideicommissariam, iam multorum auctoritate, & ratione demonstramus in præcedenti primo gradu substitutionis in primo argumeto.

Verum prædictis Domini Comitibus obstat vide tur, quod etiam si admittimus dictos descendants mai sculos à d. Thoma fuisse substitutos, & vocatos per fideicommissum: attamen non videtur, quod euenerit casus, vt per mortem dicti. D. Philippini ultimi, possint dicti Comites succedere. Quando quidem substitutione facta dicto ultimo morienti, hoc est Philippino, videtur intelligenda, si ipse Philippinus decesseret, sine filiis, vel filiabus, iuxta dispositionem l. Cum auus. ff. de condit. & demonstr. scribunt Bart. ibidem nu. 4. Socinus Iun. in consil. 158. num. 36. lib. 2. & satis manifeste probat dicta l. Cum auus, dum vtitur illo nomine, liberis, quod nomen commune significat, tam foeminas, quam masculos. l. liberorum ff. de verbo. sign. & scribunt per multi, quos congesi in commentarijs de presumptionibus lib. 4. præsum. 85. num. 25.

Huic obiectio respondet, nostro in casu non posse subintelligi tacitam illam conditionem, si decesserit

Serit sine filia: eum testator semper vocauerit masculos, & eorum descendentes masculos. Et ideo illa verba, ultimo morienti, intelliguntur de ultimo masculo, cui quidem substitutioni locus non esset, si subintelligeretur illa conditio tacita, si dececerit etiam sine filia: quia aliqui contra voluntatem testatoris succedentur ipsi filiæ. Et certum est, quod quando testator semper vocauit masculos, & consequenter significat feminas, cessat tacita illa † conditio ex dict. l. Cum auus, quod ad feminas, quæ non possunt subintelligi posse in ipsa conditione; sicuti declarando dictam. Ie. Cum auus, scripti post multos in præcitatius commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 89. num. 97.

Secunda est dubitatio, an ex testamento Dom. Aluisij in ductum sit fideicommissum ad fauorem partier dictorum dominorū Comitum Ferandi, & Fabij, ut scilicet Dom. Philippinus pronepos dicti testatoris ultimus masculus ab eo descendens fuerit à testatore grauatus, si sine filiis masculis, dececerit, restituere proximioribus ex familia, & agnatione, hoc est dictis Dominis Comitibus? Et quidem sine magna controversia respondendum est, inductum fuisse dictum fideicommissum, & consequenter dictum Dom. Philippinum ultimum fuisse grauatum restituere his dominis Comitibus Ferando, & Fabio. Huius veritatis declaranda gratia, distinguo, atque constituo, sicuti distincti in præcedenti dubitatione, duos substitutionis gradus; quorum primus est, inter Philippinum testatoris filium erga suos filium, & nepotem, nempe Leonardum, & Philippinum ultimum. Secundus est gradus inter dictum Philippinum ultimum, & dictos Comites Ferandum, & Fabium. Primum illum gradum substitutionis, & vocationis esse per fideicommissum, ut scilicet primus institutus, hoc est Philippinus fuerit fideicommisso grauatus restituere secundo, hoc est Leonardo, & ipse Leonardus Philippino ultimo, probatur multis his argumentis.

Primo quia testator hæreditibus à se institutis substituit eorum filios, & descendentes masculos in infinitum. Atqui, quando testator substituit descendentes, dicitur, eos ordine successivo vocasse per fideicommissum; sicuti multorum auctoritate probavi in primo argumento præcedentis dubitationis. Et hoc maximè sic dicendum est hoc nostro in casu, in quo testator expresse dixit, se substituere descendentes in infinitum. Quæ sane verba, in infinitum, † perpendunt doctores in specie nostra. Sic sane. Curtius lun. in consil. 48. num. 4. Craueta in consil. 22. num. 3. Cephalus in consil. 35. num. 8. I. lib. 3. Beretta in consil. 33. num. 5. & Petra in Tract. de fideicommissis, questione vñdecima numero 164.

Secundo accedit, quod testator vocauit solum filios, & descendentes masculos, exclusis feminis, significatis, uelle bona conseruari in agnatione, & familia, & consequenter filios, & descendentes suos succedere debere per fideicommissum, sicuti deduxi supra in secundo argumento præcedentis dubitationis.

Tertio suffragatur, quod testator manifestè substituit dictos eius filios, & descendentes masculos inuicem in infinitum per fideicommissum. Quod sane verbum per † fideicommissum, clarè ostendit, testatorem voluisse, quod unus filiorum, & descendenter successione teneatur restituere ipsa sua bona. Ita sane Aretinus, Crotus, Parisius, Socinus junior, Alciatus, Portius, & Marzarius, quos retuli, & probavi in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 68. n. 2. & in consil. 434. num. 1. lib. 5.

Quarto confert, quod testator dixit, sua mentis, & voluntatis esse quod sua hæritas remaneat in ipsis eius filios, & descendentes. &c. Quod quidem verbum, & remaneant, ostendit, testatorem vocasse filios, & de-

scendentes suos per fideicommissum, sicuti fortiori in casu docuit Comen. in l. Cum ita. §. in fideicommisso. num. 4. vers. otuidete. de leg. 2. cum dixit, quod si testator legauit rem aliquam, & prohibuit alienationem, adiectis his verbis, vt remaneat in familia, dicitur super posuisse rem illam fideicommissu. & Comensem seu si sunt Socius in l. si cognatis nu. 16. ff. de rebus dubijs. Ruinus in consil. 92. num. 5. 67. & 8. & in consil. 102. num. 12. lib. 2. & in consil. 164. num. 9. lib. 3. De ceteris in consil. 228. col. 1. & in consil. 253. num. 4. Parisius in consil. 39. num. 7. lib. 3. Rubeus in consil. 106. num. 4. & alios refert, & probat Ludouicu Molina in lib. 1. de Hispa. primogen. cap. 5. numero 23, qui copiosè disserit.

Quinto huc etiam facit, quod testator digressus est ad plures gradus substitutionum. Nam primum filii suis institutis substituit eorum filios, deinde eorum descendentes, quo nomine per multi alij gradus continetur, vt diximus supra, postmodum suis descendantibus substituit proximiores agnatos de familia, & prosapia nobilium de Emileis. & tandem ipsorum proximiorū descendants. Porro quando testator digreditur ad plurimes gradus, substitutionem, præsumitur, voluisse, vocatos illos succedere debere per fideicommissum, sicuti responderunt Socius Sen. in consil. 250. num. 5. & 6. lib. 2. Curtius lun. in consil. 43. colu. 1. & alij, quos retuli in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 68. num. 10. & præsumpt. 69. num. 13.

Sexto, & ultimò ad rem facit, quod testator reliquit 31 bona illustria, & † insignia, nempe oppidum Montironi eteum in comitatum. Quæ sane bona insignia coegerunt faciunt, testatorem voluisse subiacere fideicommissu, sicuti post Cynum, & Baldum in l. 1. & in l. voluntas C. de fideicom. resp. Dec. in consil. 23. col. penult. vers. & conclusio prædicta, & in consil. 38. column. 2. vers. quinto etiam ex qualitate, Gratus in consil. 5. num. 19. vers. quinto ex qualitate, libr. 2. & idem docuit Ripa in l. filius fam. §. diu. num. 4. de leg. 1. quos fecutus sum in dicta præsumptione. 68. num. 14. Non enim solent nobiles transmittere similia bona ad extraneos, sed volunt seruari in sua agnatione, & familia, sicuti de castro & feudali, quod præsumitur suppositum fideicommissu a testatore, respondebat Castrensi in consil. 34. Quia ex allegationib. num. 2. vers. nam istud Castrum libr. 1. & quem fecuti sunt Paulus Leonius in consil. 1. num. 40. & in consil. 11. num. 30. & manifestius Crauett. inter consilia Marzarij in consil. 5. num. 28. versi. tertio ex Castrensi. Confirmatur egregia hac Castrensis traditio, ea communis, & notabilis doctrina, qua dicimus, testatorem præsumi voluisse inducere, & ordinare fideicommissum, solo prohibitione alienationis rei. † insignis, nulla alia expressa causa, quando res ipsa consuevit esse in familia ipsius testatoris, vt si est domus, nobilis, vel palatium, vel Castrum. Ita sane glo. in le. Quoties. C. de fideico, & eodem in loco nouissime Antonius de Padila Hispanus. num. 10. qui testatur communem esse opinionem. Putemus in decil. 448. num. 1. lib. 2. Capicus in decil. 108. num. 4. Rubeus in consil. 53. num. 5. & Craueta in consil. 878. col. pen. versi. satis his.

De secundo substitutionis gradu, nempe inter Philippinum ultimum, & conditos Comites Ferandum, & Fabium agnatos proximiores, idem dicendum est, quod scilicet inductum fuerit testatore fideicommissum, ut grauatus dici debeat ipse Philippinus restituere dicta bona dictis Comitibus. Hæc vera sententia probatur his rationibus, & argumentis.

Primò, quia testator substituit dictos proximiores his verbis. Et ipsis ambobus fratribus, & eorum descendenteribus masculis quandounque deficientibus, nullo masculo ex ipsis ex linea eorum existente, tunc ultimo

timo masculo eorum sic decedenti, proximiores agnatos, &c. substituit, illa verba, quæcumque † deficitibus, significant substitutionē cōpēdiosam, vt scribunt Bar. in l. Centurio, n. 17. ff. de vul. & pup. subst. ybi Alexā. nu. 27. Ias. nu. 33. & Ripa nu. 60. & alij quamplures, quos cōgessit in Cōment. de prælump. li. 4. præsumpt. 51. n. 5. Quæ quidē substitū compendiosa, cū contineat etiā fideicommissaria, significat, testatorem vocasse hos proximiores, p. fideicommissu, sicuti scripti in d. li. 4. p. f. 68. num. 4. ex sententia Romani, Decij, Parisij, & aliorum.

Secundò accedit, quod testator vsus est his verbis, substituit vulgariter, pupillariter, & per fideicommissum, &c. Quæ quidem verba, etiā non operantur, vt substitutio dicatur compendiosa, vt post alios scripti in d. præsumptione 51. nu. 16. attamen habent eundem effectum, quem habet † cōpēdiosa, vt scilicet substituti censeantur vocati per fideicommissum, vt tradūt. Ruin. in consil. 7. nu. 13. li. 2. & Cagnolus in l. precib. nu. 235. C. de impub. & alij substitu. & scripti in d. præsumpt. 51. num. 16. sicuti etiam significat expressum illud verbum, per fideicommissum. Et ideo si per aditionem hæreditatis a substituto factam euanuit vulgaris substitutio, iuxta l. post aditam. C. de impube. & alij substitu. locus fit ipsi fideicommissaria, vt scribunt Aret. in consilio 37. numero 9. Crottus in consil. tertio, numero 10. & alij multi quas commemorauit in præcita prælump. 51. num. 2.

Tertiò cōfert, q. testator tam in substitutione facta de filiis, & descendenteribus suis, quam in illa de proximioribus tempor vocauit masculos, & properea, sicuti voluit, bona cōseruari inter suos descendentes, & cōlequenter statuit eos succedere successiū per fideicommissu, vt diximus in primo arg. præmē dubitationis. & repetit in primo arg. p̄cedētis casus huius secundā dubitationis.

Quarto huc facit, q. testator dixit, sua esse intentio nem, & firmissimum propositum esse, quod sua hæreditas remaneat in eius filios, & descendentes, & descendenteribus descendentes masculos vñq; in infinitum, qua finita in proximiores masculos de agnatione vñq; ad ultimum masculū eiusdem profapie. Quemadmodū ergo descendentes ab ipso testatore dñr substituti per fideicommissu, ob vim illius verbi, remaneat, vt diximus in quartā argumento præcedētis casus; sic et vocati sunt per fideicommissum ij proximiores, ad quos per necessarium antecedens peruenire debet ipsa hæreditas, finita linea masculorum descendenterum a testatore, & posteaquam peruenire, debet remanere.

Quinto & ultimò huc pertinet, q. diximus in ultimo argumēto præcedētis casus, testatorem voluisse bona sua tam illustria, & insignia per fideicommissum puenire debere, tam ad hos proximiores tranuersales, quam ad suos descendentes; cum eadem militet ratio conseruacionis familiæ & agnationis ipsius testatoris.

His satis, superq; constat, dictos D. Comites Ferandū, & Fabiū suisse vocatos, & substitutos p. fideicommissum ex testamento d. D. Aluisij, & consequenter esse admittendos ad successionē honorū dicti testatoris.

Tertia est dubitatio, an p̄dicta bona feudalia potuerint supponi fideicommisso a dictis Dñs Marco, & Aluisio testatoribus in p̄iudiciū feminari a le descendenteribus, sicuti D. Comitis Camilli. Et quidē rñndē est multis rōnib. & argumentis, potuisse supponi fideicommisso.

Primò certum est, hæc feuda esse hæreditaria, cum concessa fuerint pro se, & hæredib. ac successoribus, & quibus dederint: sicuti feuda † sic concessa esse hæreditaria responderuat. Socinus senior in consil. 257. col. pe. lib. 2. Ruinus in consil. 119. nu. 20. li. 2. Paril. in consil. 71. n. 42. li. 3. Alcia. in resp. 39. nu. 3. & in resp. 44. secundum impressionem antiquam Lugdunensem, Curtius iun. in consil. 110. num. 2. Craueta in consil. 256. num. 4. in fine. Grammat. in decil. 103. num. 124. & Tomus Duodecimus.

Rolandus in consilio 2. num. 137. et in consilio 96. nu. mero 4. lib. 1. Immo quod fortius est, dicitur feudum hæreditarium, quod sicut simpliciter concessum pro se, & hæredibus. Ita post altos Alciat. in resp. 199. nu. 48. Craue. in consil. 197. nu. 5. Roland. in consil. 23. nu. 44. li. 1. & in consil. ro. n. 18. Arius Princulus in l. 1. parte tertia num. 85. C. de bonis maternis, qui sanè omnes testantur, hanc esse magis receptam opinionem. Et his accedit Thomas Marinus in Tract. Feudorum. tit. 5. de feudo hæreditario. num. 6. qui post Afflictum in decisione 140. scribit, in Regno Neapolitano p̄pter cap. considerantes Regis Caroli. 2. feuda omnia cense ri hæreditaria, quando sunt concessa pro se, & hæredibus. Idem tradit Cannerius in extraug. Volentes in verbo consequenter, differendum est. num. 4. pag. 45. qui nu. 11. testatur quoque opinionem suprarelatā elīe communem. Porro, feudum hæreditarium nil quo ad dispositionem differt ab alijs bonis liberis, & allodialib. sicuti scripti Ale. in col. 1. n. 9. & 11. & in col. 18. n. 10. lib. 5. qui respondit, feudum hæreditariū pertinere ad hæredes iure hæreditario, non at iure feudi. Et ad rem magis idem Alex. in consil. 19. n. 2. & 15. codem lib. 5. scriptum reliquit, feudū hæreditariū esse vñū, & idē corpus separabile cū patrimonio. Et manifeste ias. in l. 2. col. pen. nu. 2. 13. vers. & quis. Baldus. C. de iure emphyteut. docuit feudum facceptum pro se, & hæredibus esse quid hæreditariū ut quis pro libito voluntatis possit de eo disponere, sicuti de alia re hæreditaria, & patrimoniali pot. Et Iasonis traditionē probarunt & Curt. iun. in tract. feudorū, in 4. parte principali q. pen. n. 13. 2. Iohannes Campeius inter consilia Bruni, in consil. 11. nu. 8. & 9. Crauet. in consil. 501. nu. 12. li. 3. & Schraderus in Tract. feudali, parte septima, cap. 7. nu. 34. sic & Parisius in consilio. 1. n. 5. 6. & 7. in consil. 16. nu. 44. & in consil. 23. nu. 192. lib. 1. Alba in consilio 2. num. 28. & in consilio. 3. num. 14. lib. 1. qui respondit, feudum hæreditarium non differre, nec separari posse ab alijs rebus hæreditariis. Ita quoque ad rem Marinus Freccia in tract. de subfeudis. lib. 3. deferentia secunda num. 3. scriptum reliquit, feudum hæreditariū esse vñē rem propriā defuncti, nil differente a bonis liberis, & burgensaticis. Et idem freccia in sexta differentia, in fine, scripti, feudum hæreditarium dici quo ad ipsos posteros rem liberam allodialem, & burgensaticam. Ita ē Craueta in consil. 256. nu. 4. in fine post Baldum in l. cum virum. in fine. C. de fideicommissis. Et subiungit Craueta, alieni posse hæc feudum etiam sine licentia domini dñe. Et idem respondit Cephalus in consil. 608. num. 49. lib. 4. Quæ quidem Graueta, & Cephalus traditio locum habet sine controversia, quādo feudum fuit concessum pro se, et hæredibus, vel qui bus dederit. Nam tum est, adeo hæreditarium, ut libere, & absque domini directi confessu possit alienari. Ita sane post alios Craueta in consil. vlt. num. 356. lib. 6. & Rolandus in consil. 42. nu. 16. lib. 1. qui testatur cōmunem, vt possit instituti hæres extraneus etiam sine consensu domini. Ita & Natta in consil. 501. num. 22. lib. 3.

41. Hinc etiam sequitur, quod feudum hæreditarium venit in petitione hæreditatis, sicuti continentur alia bona libera, & allodiale. Ita sane Accursius, in l. iurem veniant. §. nunc videamus ff. de petit. hæredit. Bart. in l. vi iuriusrandi. §. si liberti. num. 4. ff. de operis liber. Alexand. in consilio 18. numer. 10. & in consilio 19. numero 18. lib. 5. & in leg. Si patroni numero 55. ff. ad S. C. Trebell. Iason in l. si non fortē. §. libertus. numero 35. ff. de condit. indeb. Decius in consilio. 390. numero 14. & alios referant, & sequuntur Marinus Freccia in Tract. de sub feudis. lib. 7. in octaua differentia. Thomas Marinus in Tract. de feudi. tit. 5. de feudo hæreditario. num. trigesimo septimo, Bartholomaeus